

КРИВОТО ПАТЕНЦЕ.

Едно време, кой знай кога било,
В едно царство, кой знай кжде било,
Живел дядо сжс своята стара баба,
Имали си всичко, що им трябва:
Кжща малка да подслонят кости,
И армия за велики пости,
Шепа леща за сладка чорбица,
За ошавец сливици торбица.
Ала тежко — немали дечица,
Самички си на света живели,
В самотия двама остарели,
В самотия проклета вжв кжщи,
Дните текли сè едни и сжщи. . .
Веднжж дядо сжс своята старуха,
Поизлезли малко за разтуха
Вжв полето да наберат гжби —
Госба сладка за уста безжжи.
Гжби много двамата намират,
На вржщане и двамата сжзират
Гнездо малко тамо на сполука,
А в гнездото патенце писука.
— Гледай, дядо туй патенце диво,
Що е мило—рече баба живо. . .
На ржце го дядо взе с внимание,
И разгледа птичето сжс старание.
Шия грива, шарено криленце,
Ала криво бедното с краченце!
Грейна радост дяду на сжрдцето,
И святна му весело лицето,
— Ха, да вземем туй криво патенце,
Да го храним наместо детенце: —
Рече дядо с просжлзени очи,
А пжк баба от радост подскочи. . .
И двамата с мисжл една, сжща
Вжрнаха се в своята стара кжща,
Гнездо свиха там в едно кюшенце,
И турнаха малкото патенце. . .
Заранта се баба пак нагржби
И сжс дядо отиде на гжби,
А кога се завжрнаха в кжщи,